

*Резнік О. М.,
кандидат юридичних наук, доцент,
докторант кафедри адміністративно-господарського права
та фінансово-економічної безпеки
Сумського державного університету*

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ УКРАЇНИ ІЗ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ¹

Анотація. Стаття присвячена вивченню питання організаційних основ діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України. Визначено поняття «організаційні основи діяльності правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави». Розкрито специфіку взаємодії та координації правоохоронних органів у сфері захисту фінансово-економічних інтересів держави, встановлено їхні недоліки, та сформульовано пропозиції їх усунення.

Ключові слова: правоохоронні органи, організаційні основи, взаємодія правоохоронних органів, координація правоохоронної діяльності.

Постановка проблеми. Ефективність правоохоронних органів України як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави залежить від належної організації їхньої діяльності та злагодженої взаємодії між ними з метою досягнення ними кінцевої мети їхньої діяльності – зниження рівня фінансово-економічних правопорушень. У сучасних умовах розвитку фінансової системи держави та зростання рівня фінансово-економічних правопорушень, зокрема легалізації злочинних доходів, вивчення питання організаційних засад їхньої діяльності органів набуває особливої актуальності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить, що окремі аспекти організаційних основ діяльності правоохоронних органів у своїх працях досліджували Д.М. Афанасіді, Р.Р. Грень, В.П. Захаров, А.М. Європіна, Р.Г. Ключев, А.М. Мозгова, А.М. Мудров, І.В. Потайчук, А.М. Сарвас, але, зважаючи на їхню фрагментарність і специфіку діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави, це питання потребує подальшого вивчення.

Метою статті є визначення специфіки та недоліків організаційних основ діяльності правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки держави та формулювання пропозицій щодо їх усунення.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сьогодні ряд організаційних засад діяльності правоохоронних органів України визначено в Конституції України та інших нормативно-правових актах. Однак, перш ніж розглядати засади організації та діяльності правоохоронних органів, які забезпечують фінансово-економічну безпеку України, доцільно звернути увагу на сутність поняття «організація».

Юридичний словник за редакцією Ю.С. Шемшученка надає таке тлумачення дефініції «організація»: 1) властивість будь-якого матеріального об'єкта, що виявляється у впоряд-

кованості структури, внутрішньої побудови; 2) сукупність пов'язаних між собою елементів відповідного об'єкта, а також взаємовідносин між ними й іншими об'єктами, унаслідок чого утворюється певне зовнішнє органічне середовище; 3) об'єктивне явище, притаманне всім керованим соціальним об'єктам [1, с. 569]. Отож, зважаючи на вищевикладене, зазначимо, що під організацією потрібно розуміти певну впорядкованість за необхідними критеріями тих чи інших елементів.

Відповідно, під організаційними основами діяльності правоохоронних органів, які є суб'єктами забезпечення фінансово-економічної безпеки України, пропонуємо розуміти закріплені національним законодавством положення, які визначають систему управлінських дій, спрямованих на впорядкування структури правоохоронних органів, оптимальний розподіл функціональних обов'язків між їхніми підрозділами, координацію діяльності правоохоронних органів і взаємодію між ними, належну підзвітність правоохоронних органів і контроль за їхньою діяльністю, що в сукупності впливає на ефективність виконання ними покладених на них завдань і функцій щодо захисту фінансово-економічних інтересів держави.

Спираючись на запропоноване поняття, можна зробити висновок, що воно є комплексним і передбачає структурну впорядкованість правоохоронних органів, розподіл функціональних обов'язків між їхніми підрозділами, координацію та взаємодію діяльності правоохоронних органів, підзвітність таких органів, контроль за діяльністю правоохоронних органів.

Розглядаючи організаційні засади вважаємо за доцільне приділити увагу, перш за все, взаємодії правоохоронних органів України між собою та з іншими суб'єктами (громадськістю, органами державної влади, органами місцевого самоврядування, підприємством, установами, організаціями), а також координації правоохоронної діяльності в Україні загалом.

І.В. Потайчук звертає увагу на існування двох підходів до розуміння поняття «взаємодія». Перший підхід тлумачить взаємодію широко як співпрацю, яка розкривається в спільних узгоджених діях, спрямованих на досягнення спільної мети, у взаємній допомозі під час вирішення завдань [2, с. 3], тоді як другий підхід є вужчим і визначає взаємодію як відносини між оперативними працівниками оперативних підрозділів [3, с. 272].

Нині на підзаконному рівні взаємодія органів поліції та органів безпеки регламентується нормами Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю від 10 червня 2011 року [4]. Зокрема, відповідно до її положень метою їх взаємодії є посилення протидії орга-

¹ Виконано в рамках проекту № 118U003582.

нізованим злочинним угрупованням, попередження, розкриття й розслідування злочинів, учинених організованими злочинними групами та злочинними організаціями. Крім того, вказаною Інструкцією закріплено перелік форм взаємодії правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю, але, зважаючи на те, що їх повний перелік можна знайти в зазначеному акті, наведемо перелік лише деяких: спільний аналіз стану організованої злочинності, причин та умов, що сприяють діяльності організованих груп, прогнозування тенденцій поширення організованої злочинності; обмін оперативною інформацією, що становить інтерес для боротьби з організованою злочинністю; розроблення й реалізація спільних програм, планів щодо боротьби з організованою злочинністю; проведення спільних оперативно-розшукових, профілактичних заходів тощо.

Зважаючи на викладене та позицію Д.М. Афанасіаді, очевидним є, що взаємодія правоохоронних органів України здійснюється за чотирима напрямками: а) нормотворчий; б) взаємодія під час здійснення оперативно-розшукових заходів; в) наукове співробітництво та обмін досвідом; г) матеріально-технічна підтримка сторін [5].

Аналіз законодавства дає нам підстави стверджувати, що обмін інформацією між правоохоронними органами регламентується спільними підзаконними актами. Зокрема, Порядком взаємодії Національного антикорупційного бюро України та Міністерства внутрішніх справ України щодо використання інформаційних ресурсів єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України від 4 жовтня 2017 року передбачено, що керівництво НАБУ визначає посадових осіб, яким у зв'язку з виконанням службових обов'язків надано право доступу до інформаційних ресурсів МВС України [6]. Розроблення та, відповідно, прийняття НАБУ та МВС України зазначеного акта спрямоване на підвищення ефективності інформаційної взаємодії між цими суб'єктами.

Водночас Р.Р. Грень зазначає, що лише 25 % працівників правоохоронних органів оцінюють інформаційну взаємодію задовільно, тоді як 75 % – незадовільно. Причинами такої оцінки є відсутність єдиної системи взаємного інформування (22 %), окремого підрозділу для організації взаємодії (26,9 %); незадовільна співпраця керівників взаємодіючих органів (25,2 %); недосконалість правової основи (9 %) [7, с. 101].

Зважаючи на вищевикладене, можемо зробити висновок, що питання взаємодії правоохоронних органів України врегульовано фрагментарно, що підтверджується наявністю лише загальних положень у спеціальних нормативних актах, які регламентують діяльність правоохоронних органів, і Законі України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю». Ба більше: поза увагою взагалі залишається взаємодія правоохоронних органів України щодо протидії та боротьби з фінансово-економічними злочинами, які завдають суттєвої шкоди інтересам суспільства та держави, а також набули транснаціонального характеру, що потребує переходу правоохоронних органів на новий міжнародний рівень. Очевидно, що відсутність належної правової регламентації взаємодії правоохоронних органів України як загалом, так і щодо протидії та боротьби з фінансово-економічними злочинами впливає на ефективність їхньої діяльності.

Як уже було зазначено, взаємодія правоохоронних органів України є недосконалою, а особливо актуальною є взаємодія правоохоронних органів із відповідними органами іноземних

держав. Така взаємодія згідно з п. 5 ст. 7 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» є не правом, а обов'язком оперативно-розшукових підрозділів, який здійснюється з метою швидкого та повного попередження, виявлення та припинення злочинів.

Справді, сьогодні Україна вже приєдналася до ряду міжнародних актів щодо спільної протидії та боротьби з транснаціональними злочинами, уклала чимало угод про взаємодію з правоохоронними органами інших держав у цьому напрямі, але фактично взаємодія правоохоронних органів України та відповідних органів зарубіжних держав залишається низькою.

Однією із причин такого рівня взаємодії є відсутність належного обміну інформацією. Зокрема, О.М. Петровський наголошує на тому, що існування багатьох розрізнених систем, які перебувають у підпорядкуванні різних підрозділів правоохоронних органів або ж у підпорядкуванні різних державних органів, стримують обмін інформацією між ними. Звичайно ж, що така кількість баз даних правоохоронних органів зумовлена покладеними на них національним законодавством завданнями та функціями. Однак саме ця кількість автоматизованих інформаційних систем, які не співпрацюють між собою, є суттєвою перешкодою в діяльності зазначених суб'єктів [8, с. 146].

Водночас науковець звертає увагу на необхідність існування спільної інформаційної системи правоохоронних органів. Не можна не зазначити, що ще у 2006 році Указом Президента України «Про Єдину комп'ютерну інформаційну систему правоохоронних органів із питань боротьби зі злочинністю» № 80/2006 було передбачено ряд заходів щодо створення єдиного інформаційного простору правоохоронних органів України [9]. Однак передбачені в підзаконному акті заходи не були реалізовані, тоді як вагомими перевагами такої системи є те, що вона дає змогу на різних етапах розслідування виявити зв'язки, які не могли бути встановлені під час їх первинного аналізу підрозділами правоохоронного органу в межах лише власної бази даних. Безумовно, що налагодження інформаційного простору між правоохоронними органами України не лише спростить процес обміну інформацією між їхніми структурними підрозділами, але й підвищить міжнародне співробітництво у сфері запобігання та протидії правопорушенням.

Окрім взаємодії правоохоронних органів, важливою є координація їхньої діяльності, яка перетворює діяльність кожного з них на органічно взаємопов'язані складники єдиної правоохоронної діяльності, що дає змогу досягти запрограмованого ефекту кінцевих результатів функціонування правоохоронної системи, який перевищує ефект, котрий був можливий за звичайного, простого додавання результатів їхньої роботи поодиноці [10, с. 17].

Беручи до уваги те, що органи поліції, прокуратури, СБУ, НАБУ та підрозділи податкової міліції ДФС України становлять собою комплексний суб'єкт, який відповідно до законодавства захищає фінансово-економічні інтереси держави від протиправних посягань, актуальним є питання визначення суб'єкта, який здійснює координацію їхньої діяльності загалом із метою протидії та боротьби з фінансово-економічними злочинами.

Відповідно до Указу Президента України «Про вдосконалення координації діяльності правоохоронних органів щодо боротьби з корупцією та організованою злочинністю» від 12 лютого 2000 року визначено, що діяльність щодо боротьби зі злочинністю, зокрема з її виявами в організованих формах,

і корупцію в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі, районах, містах обласного підпорядкування координують прокурори Автономної Республіки Крим, областей, міст і районів, військові прокурори регіонів [11]. Подібне положення також міститься в ч. 2 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року. При цьому форми реалізації таких координаційних повноважень прокурорів відповідно до Закону є спільні наради, створення міжвідомчих робочих груп, здійснення узгоджених заходів та аналітичної діяльності.

Незважаючи на те, що на законодавчому рівні визначено перелік форм реалізації координаційних повноважень співробітників органів прокуратури, в науковій доктрині існують також інші підходи, які суттєво розширюють кількість способів здійснення координаційних повноважень.

Беручи до уваги викладене, А.М. Мудров та І.В. Європіна до форм координації правоохоронної діяльності зараховують такі: 1) координаційні наради керівників правоохоронних органів, міжвідомчі наради за їхньою участю, спільні засідання колегій правоохоронних органів; 2) видання спільних документів організаційно-методичного характеру; 3) здійснення обміну інформацією з питань стану злочинності; 4) розроблення та здійснення узгоджених заходів із метою виявлення, припинення та попередження злочинів, усунення причин та умов, що сприяли їх вчиненню; 5) розроблення пропозицій з удосконалення правового регулювання запобігання та протидії злочинності; 6) спільне ініціювання та проведення наукових досліджень у сфері протидії злочинності, взаємне використання можливостей правоохоронних органів для підготовки та підвищення кваліфікації їхніх кадрів [12, с. 74].

Серед позитивних аспектів вищезазначеного треба підкреслити те, що здійснення координації правоохоронної діяльності не можливе без засад, які спрямовані на впорядкування організаційної структури правоохоронних органів. Зокрема, йдеться про поєднання єдиначальності та колегіальності в їхній діяльності. При цьому як внутрішня структура правоохоронного органу передбачає колегіальний орган, діяльність якого спрямована на вирішення поточних питань, які виникають під час здійснення правоохоронним органом покладених на нього завдань, так і з представників кожного правоохоронного органу України можуть створюватися колегії для прийняття рішень щодо ряду проблемних питань в їхній діяльності загалом.

Зважаючи на те, що однією із форм координації правоохоронної діяльності є видання спільних наказів, особливу увагу варто приділити Положенню про координацію діяльності правоохоронних органів щодо боротьби зі злочинністю та корупцією від 26 квітня 2012 року. У зазначеному акті форми координації правоохоронної діяльності класифіковано на основні та додаткові. При цьому якщо брати до уваги форми координації правоохоронної діяльності, запропоновані А.М. Мудровим і І.В. Європіною, то лише координаційна нарада керівників правоохоронних органів є основною формою координації їхньої діяльності, тоді як всі інші – додатковими.

Водночас В.Г. Гриценко вважає, що міжвідомча нарада є «мертвою» формою координації діяльності правоохоронних органів, оскільки для її проведення необхідно підготувати перелік питань, які обговорюватимуться, але її рішення не мають юридичного значення, а відповідальність за їх невиконання не настає через відсутність відповідних норм національного зако-

нодавства, що призводить до знецінення та безцільності їх проведення. А тому науковцем запропоновано передбачити електронні та автоматизовані форми координації правоохоронних органів і скасувати форми координації, пов'язані із загальним наглядом, прийняти новий порядок координаційної діяльності за участю всіх суб'єктів такої діяльності [13, с. 119].

Зважаючи на те, що В.Г. Гриценко пропонує прийняти новий порядок координаційної діяльності правоохоронних органів, зазначимо, що у межах наукової доктрини вже було сформульовано пропозиції щодо розроблення та прийняття Закону України «Про організаційно-правові засади взаємодії та координації правоохоронних органів України», яким би визначалися основні засади регулювання, розвитку й забезпечення взаємодії та координації між правоохоронними органами України. Наприклад, О.М. Ключев ще вказує на те, що у заданому акті необхідно визначити таке: перелік правоохоронних органів, на яких буде поширено цей закон; поняття, принципи, мету, завдання, напрями такої взаємодії та координації за окремими сферами правоохоронної діяльності; перелік органів управління взаємодією та координацією за напрямками правоохоронної діяльності; права та обов'язки правоохоронних органів під час взаємодії та координації; контроль, нагляд і відповідальність за неналежну взаємодію та координацію [14, с. 78–79].

Оскільки О.М. Ключевим було виділено ряд елементів, які варто визначити у новому акті, пропонуємо зупинити увагу на деяких із них для з'ясування специфіки координації діяльності правоохоронних органів, що є суб'єктами забезпечення фінансово-економічної безпеки України.

У широкому розумінні метою координації запобігання економічній злочинності є бажаний, можливий і необхідний із погляду суспільства й держави стан відповідної системи та її спроможність нейтралізувати, блокувати, мінімізувати дію причин та умов, які сприяють учиненню таких злочинів [15]. Натомість у вузькому розумінні головна мета координації запобігання економічній злочинності – це сприяння функціонуванню відповідної системи, практиці спільних, узгоджених дій різноманітних суб'єктів у межах їхніх повноважень [16].

Похідними від мети координації діяльності правоохоронних органів України є її завдання. Відповідно до Положення про координацію діяльності правоохоронних органів щодо боротьби із злочинністю та корупцією, затвердженого спільним наказом Генерального прокурора України та керівників правоохоронних органів від 26 квітня 2012 року, завданнями координації є такі: 1) визначення основних напрямів запобігання та протидії злочинам на основі аналізу їхньої динаміки та прогнозування тенденцій розвитку цих негативних явищ; 2) розроблення, узгодження та виконання спільних заходів, спрямованих на своєчасне попередження та припинення злочинних і корупційних виявів, усунення причин та умов, що їм сприяли; 3) підготовка пропозицій з удосконалення законодавства, спрямованих на підвищення ефективності правоохоронної діяльності, протидії злочинності та корупції.

Вказаним підзаконним актом визначено також принципи координації діяльності правоохоронних органів, до яких належать такі: законність, рівність, самостійність кожного правоохоронного органу під час реалізації узгоджених рішень; відповідальність керівників правоохоронних органів за виконання узгоджених заходів; гласність координаційної діяльності

правоохоронних органів. Загалом, зміст кожного зазначеного принципу координації діяльності правоохоронного органу потребує конкретизації, оскільки вони є загальними.

Не менш важливими є також рівні координації правоохоронної діяльності. Зокрема, В.А. Мозгова з огляду на будову системи органів прокуратури виділяє три рівні координації правоохоронної діяльності: загальнодержавний, регіональний і місцевий [18, с. 291].

Але зазначена класифікація не є єдиною. На нашу думку, якщо за критерій брати не систему органів прокуратури, а основні напрями діяльності правоохоронних органів України, то можна виділити такі рівні координації правоохоронної діяльності: 1) координацію попереджувальної діяльності; 2) координацію діяльності правоохоронних органів України, які забезпечують фінансово-економічну безпеку держави на стадії досудового розслідування.

Щодо координації попереджувальної діяльності правоохоронних органів України, то тут треба зазначити, що вона полягає у вивченні актуального стану злочинності в державі, з'ясуванні основних причин та умов скоєння фінансово-економічних правопорушень, а також стратегічному та поточному плануванні діяльності правоохоронних органів України.

Сьогодні планування діяльності правоохоронних органів України здійснюється з урахуванням норм підзаконних актів, прийнятих суб'єктами владних повноважень. Зокрема, не можна не звернути увагу на Концепцію державної політики у сфері боротьби з організованою злочинністю від 21 жовтня 2011 року, а також укази Президента України «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року та «Про Стратегію національної безпеки України» від 26 травня 2015 року, норми яких акцентують увагу на пріоритетних напрямках правоохоронної та правозастосовної діяльності відповідних суб'єктів щодо протидії злочинності, захисту національної безпеки, визначають заходи, які мають бути здійснені для досягнення кінцевої мети – зниження рівня злочинності.

Зазначені підзаконні акти дають можливість правоохоронним органам України, які забезпечують фінансово-економічну безпеку держави, визначити пріоритети своєї діяльності та розробити план діяльності на поточний рік. Водночас правоохоронні органи України можуть складати плани спільної діяльності щодо реалізації певних завдань.

Координація діяльності правоохоронних органів на стадії досудового розслідування, під час проведення слідчих дій і негласних слідчих дій, передбачає інтегрування органами прокуратури зусиль правоохоронних органів для контролю за правомірністю цих дій, законними підставами їх проведення, додержанням законності під час застосування негласних оперативних засобів тощо. Тобто координуюча діяльність протікає так, що під час її здійснення інтегруються організаційні, методичні й тактичні аспекти, поєднуються наукова організація цієї діяльності з практичним використанням сил і засобів, що є в арсеналі правоохоронних органів [19].

Оскільки координаційна діяльність є пріоритетним напрямом роботи органів прокуратури, О.С. Проневич доцільно звертає увагу на критерії, за якими визначається ефективність координаційної діяльності органів прокуратури, серед яких такі: дотримання визначених засад координаційної діяльності; належне узагальнення, аналіз статистичних даних координаційної діяльності, обмін інформацією із суб'єктами протидії

злочинності та корупції; використання широкого спектра форм координації; обґрунтованість залучення до координаційних заходів деяких суб'єктів; встановлення обґрунтованих строків реалізації координаційних заходів; забезпечення належного контролю за координаційною діяльністю [20, с. 55–56].

Звичайно ж, виокремлення науковцем критеріїв оцінювання ефективності координаційної діяльності органів прокуратури є досить позитивним моментом, оскільки кожна діяльність має оцінюватися не суб'єктивно, а об'єктивно з метою вдосконалення діяльності певного суб'єкта надалі. Аналіз ефективності чи неефективності діяльності дає змогу виявити недоліки та прогалини діяльності та законодавства, яким вона регулюється, а надалі розробити пропозиції щодо їх усунення. Однак, незважаючи на їхню надважливість, критерії, що запропоновані О.С. Проневичем, не можна вважати досконалими.

Перш за все, це пов'язано з необхідністю конкретизації багатьох категорій, з якими пов'язані вказані критерії. Наприклад, науковець часто вживає таку категорію, як «належність»: належне узагальнення статистичних даних, належний обмін інформацією, належний контроль, однак зрозуміти, який контроль є належним неможливо. Відповідно, для того щоб об'єктивно оцінити ефективність координаційної діяльності органів прокуратури за запропонованими критеріями, необхідно на законному рівні визначити такі поняття, як «належний обмін інформацією», «обґрунтовані строки реалізації координаційних заходів», та інші поняття, сутність яких може бути різною.

Висновки. Отже, під організаційними основами діяльності правоохоронних органів України, які є суб'єктами забезпечення фінансово-економічної безпеки держави, треба розуміти закріплені законодавством положення, що визначають систему управлінських дій, спрямованих на впорядкування структури правоохоронних органів, оптимальний розподіл функціональних обов'язків між підрозділами правоохоронних органів, координацію діяльності правоохоронних органів і взаємодію між ними, належну підзвітність правоохоронних органів і контроль за їхньою діяльністю, що в сукупності впливає на ефективність виконання зазначеними суб'єктами покладених на них завдань і функцій щодо захисту фінансово-економічних інтересів держави від протиправних посягань.

Незважаючи на існування підзаконних актів, які регламентують взаємодію правоохоронних органів України між собою, з органами зарубіжних держав та іншими суб'єктами, а також координацію правоохоронної діяльності, взаємодія та координація правоохоронних органів України є недосконалою, що пов'язано з існуванням неефективних форм взаємодії та координації, відсутністю реальної відповідальності за нездійснення координаційних заходів та єдиного інформаційного простору правоохоронних органів.

Для покращення взаємодії та координації правоохоронних органів як суб'єктів забезпечення фінансово-економічної безпеки України необхідно окремим актом регламентувати порядок, рівні, форми взаємодії правоохоронних органів, їхні права, обов'язки, відповідальність під час такої взаємодії; спростити координацію діяльності правоохоронних органів через усунення неефективних форм її здійснення; врегулювати питання юридичної відповідальності за реалізацію координаційних заходів; удосконалити інформаційний обмін між правоохоронними органами через створення та функціонування єдиного інформаційного простору.

Література:

1. Великий енциклопедичний юридичний словник / За ред. Ю.С. Шемшученка. Київ: «Юридична думка», 2007. 992 с.
2. Потайчук І.В. Взаємодія органів досудового розслідування: минуле і сучасність. Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». 2012. № 1 (5). С. 1–12.
3. Захаров В.П., Сарвас А.М. Взаємодія як один із чинників покращення організації боротьби зі злочинністю. Вісник Запорізького юридичного інституту. 2003. № 1. С. 272–273.
4. Про затвердження Інструкції про взаємодію правоохоронних органів у сфері боротьби з організованою злочинністю: наказ Міністерства внутрішніх справ України та Центрального управління Служби безпеки України № 317/235 від 10 червня 2011 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0822-11>.
5. Афанасіаді Д.М. Напрямки взаємодії правоохоронних і компетентних органів, посадових осіб окремих держав, міжнародних організацій при розслідуванні злочинів міжнародного характеру. Форум права. 2012. № 1. С. 52–58.
6. Про затвердження Порядку взаємодії Національного антикорупційного бюро України та Міністерства внутрішніх справ України щодо використання інформаційних ресурсів єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України від 4 жовтня 2017 р.: наказ Національного антикорупційного бюро України та Міністерства внутрішніх справ України. URL: <https://nabu.gov.ua/pakaz-pro-zatverdzhennya-poryadku-vzayemodiyi-nacionalnogo-antikorupciynogo-byuro-ukrayiny-ta>.
7. Грень Р.Р. Взаємодія оперативних підрозділів правоохоронних органів України у протидії злочинам у сфері обігу наркотичних засобів / Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: «Право». 2016. Вип. 38. Т. 2. С. 99–102.
8. Петровський О.М. Проблемні питання формування єдиного інформаційного простору правоохоронних органів. Підприємство, господарство і право. 2017. № 8. С. 145–148.
9. Про Єдину комп'ютерну інформаційну систему правоохоронних органів з питань боротьби зі злочинністю: Указ Президента України № 80/2006 від 31 січня 2006 р. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/80/2006>.
10. Корнаш І.В. Координація діяльності правоохоронних органів. Вісник прокуратури. 2001. № 1. С. 17–18.
11. Про вдосконалення координації діяльності правоохоронних органів по боротьбі з корупцією та організованою злочинністю: Указ Президента України № 229/2000 від 12 лютого 2000 р. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/229/2000>.
12. Мудров А.М., Європіна І.В. Форми координації діяльності правоохоронних органів у сфері протидії злочинності та корупції / Вісник Національної академії прокуратури. 2013. № 3. С. 73–78.
13. Гриценко В.Г. Напрями вдосконалення взаємодії та координації правоохоронних органів як головних суб'єктів правоохоронної системи. Науковий вісник публічного та приватного права. 2017. Вип. 4. С. 116–120.
14. Клюев О.М. Проблеми розмежування понять «координація» і «взаємодія» в управлінській науці та практичній діяльності органів внутрішніх справ. Право і безпека. 2011. № 3 (40). С. 76–80.
15. Сомин В.Н. Социальное управление предупреждением преступности: Введение в теорию. Иркутск: Изд-во Иркут. ун-та, 1990. С. 64–68.
16. Черней В.В. Координація діяльності правоохоронних органів щодо запобігання злочинним посяганням на небанківські фінансові установи в Україні. Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. 2013. № 1. С. 121–127.
17. Про затвердження Положення «Про координацію діяльності правоохоронних органів по боротьбі із злочинністю та корупцією»: наказ Генерального прокурора України і керівників правоохоронних органів від 26 квітня 2012 р. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/GP12037>.
18. Мозгова В.А. Поняття та рівні координації діяльності правоохоронних органів із протидії злочинності та корупції. Часопис Київського університету права. 2013. № 2. С. 290–294.
19. Інструкція про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні, затверджена наказом Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16 листопада 2012 р. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.
20. Проневич О.С. Координаційна діяльність прокурора: управлінсько-правова природа, легітимізація і проблеми реалізації. Право і безпека. 2015. № 3 (58). С. 51–57.

Резник О. Н. Организационные основы деятельности правоохранительных органов Украины по обеспечению финансово-экономической безопасности государства

Аннотация. Статья посвящена изучению вопроса организационных основ деятельности правоохранительных органов по обеспечению финансово-экономической безопасности Украины. Определено понятие «организационные основы деятельности правоохранительных органов Украины как субъектов обеспечения финансово-экономической безопасности государства». Раскрыта специфика взаимодействия и координации правоохранительных органов в сфере защиты финансово-экономических интересов государства, установлены их недостатки, и сформулированы предложения их устранения.

Ключевые слова: правоохранительные органы, организационные основы, взаимодействие правоохранительных органов, координация правоохранительной деятельности.

Reznik O. Organizational bases for Ukraine's law enforcement agencies activity in the sphere of ensuring state financial and economic security

Summary. The article is devoted to the study of the organizational bases for the activities of law enforcement agencies ensuring the financial and economic security of Ukraine. The notion “organizational bases for Ukraine's law-enforcement agencies activity in the sphere of ensuring state financial and economic security” was determined. The specifics of interaction and coordination of law-enforcement agencies in the sphere of protection state financial and economic interests are revealed, their deficiencies are established and proposals for their elimination are formulated.

Key words: law enforcement agencies, organizational bases, interaction between law enforcement agencies, coordination of law enforcement activity.